

Következő számunk tartalmából

Az állandó készenlétből adódó feszültség és az idő kínos vánszorgása magától értetődően kiegészítette egymást, és a rossz helyen rosszkor csetlő-botló külföldi civilekre is átragadt. A főtéren a gyerekek a felfedezés örömeivel állapították meg, hogy a Szentháromság-szobor körül igazi tankok állnak. Az édesapa kijavította őket: azok nem tankok, hanem páncélosok. Röviden elmagyarázta, mi a különbség a harckocsi és a páncélozott szállító harcjármű között. Amikor pedig látták, hogy a várnak még mind a négy bástyája megvan, de az úgynevezett Római Bástyában elhelyezett ónkupa- és pisztolygyűjteményt most nem volna könnyű megtekinteni, mert a spanyolbakokkal elzárt felvonóhíd elé egy aknavető üteg van telepítve, akkor az édesapa azt is tudatta a két nagy gyerekkel, hogy az aknavető csövének átmérője azonos a konzervdoboz átmérőjével. Ezért, amikor kitör a háború, a konzervgyárakat gyorsan át lehet állítani aknagránátok gyártására.

(Márton László: *Izgalmas romok*)

Ültek az autóban, láthatatlanul, apádnak pedig régi híradórészletek jutottak eszébe, még gyerekkorában látott hasonlókat lehalt amerikai autópályákról. Harminc kilométeres dugók, elcsigázott családok a széles, fakó színű autókban, a szél kavarja a havat, olyan reménytelen az egész, és a képek alatt egy hang azt magyarázta, hogy általában a nyolcadik óra után válik kritikussá a helyzet az ilyen dugókban. Addigra fogy ki a benzin a batár kocsikból, a fűtés leáll, és nem sokkal később elkezdenek megfagyni az emberek. Beégték apád elméjébe a felvételek, és nem konkrétan a látottak miatt, hanem az egész volt embertelen, nem értette, hogy ha a kamerával oda tudtak menni, filmezni tudták a deres arcú szerencsétleneket, miért nem vittek nekik takarókat, forró teát, valamit, ahelyett, hogy mutogatják őket tévében, mint a bazári majmokat. Kegyetlen egy fajta ez az amerikai, gondolta apád gyerekkorában, és a tank kijelzőjére nézett...

(Szabó Tibor Benjámin: *Mint a szart*)

Letiția úgy tesz, mintha aludna, amikor megreccsen az ágy a férje súlya alatt és az ágy-nemű között nyúlkálni kezd feléje, soha sem mulasztaná el a fülébe sziszegni, „mikor van a ciklusod”, miközben a fenekét tapogatja. Megvárja a választ, mielőtt rávetné magát. Letițiára rázúdul a savanyú borszag, fintorogva behunyja a szemét, összeszorítja a fogát, túri, hogy a részeg ember szokatlanul türelmesen simogassa és benyúlkáljon a szeméremajkai közé, a bársonyos péniszé épp akkorára nő, amekkorára kell, és lassan-lassan a meghitt mozdulataitól az ő álnok teste is ellazul alatta, örül férje nagycsontú testének, amellyel betakarja őt. Letiția röviden felnyög, mintha valami fájna, ah, ah, Sorin illet soha sem hallana tőle, nem azért, mert szégyelli magát az ismeretlen szomszédok előtt, nem is a haverja, Florinel idegen ágya feszélyezi, hanem mi?

(Gabriela Adameșteanu: *Futó viszony*. Fordította: Koszta Gabriella)

Mikszáth Kálmánról

Benyovszky Krisztián, Hajdú Péter, Lénárt Tamás, Milbacher Róbert, Milián Orsolya és S. Varga Pál tanulmánya